

ריטה קוגן

אני בכיס אוויר

כמעט־מודע

מטמורפוזת טובה

היא מתפשטת קבל עם ועדה
יש לה קרעים בתודעה
מתוכם מציצים
רגל תינוק
חדק של דב נמלים מט לינק
עקץ דבורה שנתלש
כנף מפחמת של עש
שפם חתולי
התלמוד הבבלי
וזר בית קברות מרטש

שלג הפך חול.
חול הפך חלי.
הגירתה היא מטמורפוזת
טובה.
תנועותיה אבדו מחדותן.
לעולם לא תהיה
צורה של באוהאוס.
לעולם תשאיר
En plein air,
כתמים ורצוד,
חלי וחול,
צלילת שלדג ושלג,
הצליל הרך, האחרון
הננשף מפי הסופרן,
Oh gioia!

מקווה

ברוח שבין לטבל ללטבע – אות יחידה.
ברוח שבין לטבל ללצלל – אותיות שתים.
ברוח שבין בת ישראל לגויה מנדה
שלישה רבנים,
שמץ תהום,
מים.

אני בכיס אוויר בין השדות

"אני בכיס אוויר בין השדות.
בחלון המטוס הבהובי כנף וירח, מלא ולבן,
שהפה את מינו ועתה שמו לבנה.
פסדק של אור מבעד לזגוגית הכפולה מלוח אותי,
אני נופל
לתוך הבור הסימבולי שלי,
אל מאורת האופיום,
אל חדר העשון של שדה התעופה בבנגקוק,
או שזה היה הונג קונג,
עם החנות הקטנה למכר בגדי משי,
שם קניתי למאהב שלי תחתוני משי
בצבע ירק עז,
שאותם מעולם לא לבש,
ואז הכניס בטעות לכביסת מגבות
בששים מעלות,
והם מתו אגב צביעת המגבות הלבנות
לירק עז דהוי.
אני מודד את הבור הסימבולי שלי
בצעדים קטנים.
אני בתפוסה חלקית.
אני בקשב מלא.
המוח שותק.
העצמות שרות.
בשדה התעופה של אינצ'ון
קול נשי, רך וזועם,
הכריז את שמי.
את הריש התחלית המיר בלמד
כדרכם של דוברי קוריאנית.
שמי התגלגל כרעם רך
בכל המעברים,
הטרקלינים,

חֲדָרֵי הָעֶשׂוֹן,
 וְצָבַע אֶת הַפָּנִים הַלְכֵן
 בְּיָרֵק עֵז שֶׁל תַּחְתּוֹנֵי מְשִׁי נְכוּיִם.
 לֹא אַחֲרָתִי לְטִיסָה,
 נִתְרַתִּי מִתּוֹךְ הַבּוֹר הַסִּימְבּוּלִי שְׁלִי,
 רִצָּתִי מִתְנַשֵּׁם
 בְּכָל הַמַּעֲבָרִים,
 הַטְרָקְלִינִים,
 נִזְהָר שֶׁלֹּא לְהִתְפַּתּוֹת
 לְחֲדָרֵי הָעֶשׂוֹן.
 לֹא הִסְפַּקְתִּי לְתַרְגֵּם לְרוֹסִית אֶת
 מְלֹוא הַכְּתוּבִיּוֹת לְסָרְט שֶׁצִּלָּם הַמֶּאֱהָב שְׁלִי,
 סָרְט דּוֹקֵן עַל מֶאֱמָן שְׁחִיזָה שֶׁל אֱלוֹפִי עוֹלָם
 לְשַׁעֲבֵר.
 רִצָּתִי וְרִצָּתִי,
 הִיא הַכְרִיזָה וְהַכְרִיזָה,
 הָאֲוִיר אֶזֶל וְאֶזֶל
 מִמֶּנִּי,
 וְכָל מָה שֶׁרָאִיתִי אֶל מוֹלִי
 הָיָה הַזֵּין הַלֹּא גְמוּלָה שֶׁל מֶאֱהָבִי
 לְחוּץ כְּנֶגֶד הַמְּשִׁי הַיָּרֵק
 הָעֵז.